

DEBRECZENI HIRLAP

Előfizetési árak			
Külföldön:		Vidékre:	
Egész évre	12 korona	Egész évre	20 korona
Fél évre	6 "	Fél évre	10 "
Negyed évre	3 "	Negyed évre	5 "
Egy hóra	1 "	Egy hóra	2 "

Felelős szerkesztő
Kutasi Imre.

Szerkesztőség Csapó-utca 9. sz.
Kiadóhivatal Csapó-utca 9. sz.
Hirdetések a legmérsékeltebb árszámítás mellett vétetnek fel

Frázisok.

Debreczen, nov. 25.

Minden náció életében hangzanak frázisok, de sehol sincs annyi és olyan, mint nálunk. A magyar frázis eredeti termék. Csillogó, csengő, gyöngyöző, ékes szavakkal buzdít, meghat, reményt gerjeszt. Szinte specialisták vagyunk benne.

A mi földünk igazán az igeret földje. T. i. igerünk nyakra-főre mindent s a cselekvés hátul kullog, jó messze. Előbb virágozik és habzik a frázis s csak azután jön jó későre kullogó tempóban a vékonya soványodott tett. Ha csak a frázistól függne minden, úgy ma nem volna megdöbbenően válságos az iparunk. Frázissal egyszerűen megszüntetnők a gazdasági válságot, virágzóvá tennők iparunkat, el-tüntetnők a poletariátust, boldoggá tehetnők művészetünket. De így? Csak bugyog a frázis s a bajok forrásai nem dugulnak be. Nem is olyan régen volt, hogy a magyar közvéleményt fölbuzdulás fogta el, kikiáltva a jelszót: pártoljuk a hazai ipart! Olyan szépen csengett ez, mint az alföldi kolomp. Egyszeriben támadtak társaságok és egyének, kik mellüket verve vezetni akartak. Beszéltek és újra beszéltek. Gyűléseken, vagy a fehér asztalnál teli pohár mellett. Soha annyi tószót még nem hangzott el a magyar ipar egészse-

gére. De e sok beszédből, cifrázatos szavakból nagyon kevés szűrődött le cselekvésben.

Fölbuzdulás és édes remény fogta el a magyart, hogy hát: lesz most már iparunk. Lesz miből élni, s ezután nem ül nyakunkon tovább az osztrák. Ha nincs is meg az önálló vámterület, azért minden magyar ember föllállhat a háza előtt egy vánsorompót, t. i. azáltal, hogy csak magyar terméket vesz. Nem ereszti be a portáján azt, ami Ausztriában készült. Csak olyan portékat vesz, amit magyar munkás kez dolgozott, és magyar kereskedő szállít. Vette is a közönség az „Emke”-gyufát. Ezzel aztán vége az iparpártolásnak. Boldoguljon vele az iparunk! Mert egyébként mit láttunk? Vajjon kiszorult-e az osztrák gyáripar? Korántsem. Épp úgy folyik ma is az osztrák termékek sáskajárása ide hozzánk, mint azelőtt. S nem hiába mondja a magyar, hogy „mégis . . . a német.” Igen, az osztrák ságor volt olyan fífikus, hogy termékeire ráadta a magyar gunyát, s úgy akarta vele megtraktálni a magyar közönséget. Ez a portéka úgy tetszelgett, mintha itthon készült volna, pedig odaát csinálták. Továbbá azt is látjuk, hogy hazai vállalatok (pl. a budapesti mészárosok margarinyára) Ausztriából hozatják berendezéseiket. — Persze ez nálunk simán megy. Nem csodálkoznak rajta. Holott ked-

ves szomszédainknál az elssörnyöködés moraja hangzik, ha egy magyar iparos vagy vállalkozó keresletre talál.

Az osztrák ipart tehát a nagyhangú frázisok nem ijeszti vissza. Az tovább is betolakodik, látva, hogy milyen ártatlan nép is ez a magyar. Ő vesz tőlünk pl. lisztet, de erre rá van szorítva. De vajjon mi rá vagyunk-e kényszerítve az osztrák ipar dédelgetésére, midőn itthon is tudunk jót és versenyképest előállítani? A mi vasiparunk elsőrangú, Gazdasági gépgyárainkat grand-prix-vel tüntetik ki a párisi világkiállításán. S mégis a mi gazdáink és nagybirtokosaink hol szerzik be gépeiket? Mindénütt, csak nem itthon.

Nos, ebben van az egyik ok: nincs alapos nemzetgazdasági érzékünk. Így azután nőnek a bajaink. Záttonnyá torlódanak, s mi tétovázva nézzük. A társadalom miuduntalau olvassa a magyar gazdasági kórságot. S míg olvassa, tördeli a kezeit: De azután nem is megy tovább ennél. Ujra elfogja a régi betegség: a letargikus álom. Látva a maga gyámsalanságát, a kormányhoz fordul. Ettől vár mindenki mindent. Folyton az állam, és sohasem a közönség. S ma már tényleg ott vagyunk, hogy más nem segíthet, csak a kormány. Gazdasági nyomorúságunk utolsó óráit éli. A kormány segítsége égető szükség. de ez se ment meg

Tárcza.

Együtt voltunk . . .

Együtt voltunk régen egy családnál,
Hol bus leányka szíve szenvedett.
Te résztvevő szóval vigasztalád:
— A boldogságnak vége nem lehet.

S ha most mások szívök szerint mondják,
Mily boldog is vagyok én teveled:
Előfordulok s alig tom' törülni.
Patak módján áradó könyemet.

Gáll Zoltán.

A becsületszó.

Irta: Reschner Ilona.

Tetszett neki az a keresetlen természetesség, a mi olyan kedvesen állt Sárának. Gyönyörködött abban a gyermekes pajkoságban, abban az effektálástól és pózolástól ment könnyed modorban. Bámulatra és hőmelatra készítette az a hiúságot, nem ismerő édes szép gyermek, a ki kedves nemtörődomséggel, néha csaknem paczkázva bánt el minden gavallérjával és bárkinek szemébe mert mondani minden igazságot, nyíltan, félelem nélkül.

Ó volt a legfiatalabb a tenisz kompániában és mégis legkevésbé tetszelgett a gavalléroknak. Elragadóan természetes volt. — Milyen esetlenül játszik maga Sándor Géza — kiáltotta Sárka kötődő hangon

— igazán nem is tudom miért állt be az őríténi szakkompániákba!

— Hogy a maga kecses játékában gyönyörködjem — vágott vissza Géza nevetve. Sárka sértődve dobta el a rákét.

— Maga poromba Sándor Géza.

Felfogta bő goulirozott rózsaszín ruháját fél kezével s a másikkal lengetve lapos szalmakalapját, őzike módjára két ugrással a tenispálya másik végén termett.

— Ma nem játszom többet, — kiáltotta vissza az utána bámuló Gézának — nincs kedvem gunyolódásokat hallgatni.

Beszaladt az üveges verendára.

A kerti rózsák illattal töltötték be a repkénynyel befuttatott verenda levegőjét. A tető piros és zöld üvegkoczkáin beszűrődő napsugarak pajzán játékot űztek a padozat aszfalt szürkéségén. Egy nagy zöldhátú légy zümmögött az üvegtal széles párkányán egyik violaláda körül.

Sárka lomha czicza módjára végighevert egy sötétzöld bőr pamlagon, nyugodtan, kényelmesen s álmosan bámult a kanári sárga és lilafürtös violákra.

Sándor Géza előreláthatóan követte.

Bedugta jobb szemét, jobb fülét és fekete barkós jobb arcát egy nyitott ablakrésen.

— Sárka haragszik? — kérdezte hal-

kan, könyörgően.

Sárka a bátorítalan hang hallattára jóízűen telkaczagott.

— De gyerek maga Géza, hát nem mer bejenni?

De bizony Sándor Géza azonnal bennt termett.

— Hát nem haragszik?

— Az igaz, nincs egyéb dolgom jó lenne tartani a haragot, de most nagyon jó kedvemben vagyok. Nézze Géza, de kedves az a légy!

Géza csodálkozott a társalgás illeten való átmenetén s ráhagyta, hogy:

— Igazán.

Sárka úgy beszél vele, mint egy kis babával, csoda, hogy falovacska nem vesz neki. Kivette a nagy szalmakalapot Sárka kezéből s eléje ült egy nádfonatu karos székbe.

— Sárka, én magának valamit mondanék.

Sárka azonnal észrevette, hogy itt komoly dolog következik, félt a bekövetkezendő perczektől s minthogy természetében fehédküdt, minden komoly dolgot kiforgatni, pajkos fordulatot adott a társalgásnak.

— Csak ki vele! De ne beszéljen ilyen félénk hangon Géza, mert még azt hiszem, hogy az iskolába valamelyik osztálytársam felel a francia litteratúrából.

Sándor Géza haragosan nézett rá. Mindig csak játszik velem — gondolta — soha sem veszi komolyan egy szavam sem, pedig most milyen komolyan szoltam hozzá.

Sárkának meg hirtelen az az ötlete támadt, hogy jó lenne megtánczoltatni ezt az elbizakodott hírében álló uracsot s végleg tekig akarta bosszantani.

— Nős, nős, folytassa Géza — sürgette aztán.

— Egy nagy bűn terheli a lelkiismeretemet Sárka . . . jobban mondva egy rettenetes hazugság.

örökre. Az egyik, mindeu időkre alapos orvosszer: az önálló vámtérlet, a másik pedig — amit mindennap meg lehet tenni — a testületek, vállalatok, a közönység igazi iparpártolása, s nem pedig — frázisa. Ekkor azonban megszűnik a pangás és nem veszünk évenként ezer meg ezer munka erőt. Több józan, energikus cselekvés, több közgazdasági érzék, és minél kevesebb frázis. Az iparpártolási mozgalom ne jelszavakban, hanem tényekben nyilvánuljon. Ne gondoljuk, hogy szép szavakkal mindent el lehet intézni. Vigyázzunk, mert még mindig szalmaláng jellemzi a magyart.

Dömötör István.

Az ügyvédkérdés.

Debreczen, nov. 25.

Az volt a magyar ügyvédi karnak, mint társadalmi osztálynak, mindenkor a maga eredendő büne, hogy nyílt önértékeléssel a saját anyagi érdekeiért sikra szállni nem mert. Túrta az évtizedek óta folyó aknamunkát, a mely leplezetlen hatalmi politika célzatával erkölcsi és anyagi életerejét kiszípolyozta. Most pedig, hogy a halálos csapást akarja reá mérni az igazságügyi kormány, nem szorítkozik kizárólag ennek a kérdésnek radikális és ellentmondást nem tűrő nyílt tárgyalására, hanem két és fél napra tervezett munkaidőben másik négy fontos kérdéssel együtt akarja tárgyalni, a mi azt jelenti, hogy az érdeklődés főtárgya nem bontakozhatik ki a maga szociális fontosságának teljes nagyságában, hanem elvesz a többi között és épp annyi hatástalansággal, mint az egyes ügyvédi kamarák évi jelentései, kerül az ügyvédgyűlés határozata is az igazságügyi minisztérium lomtárába.

A hamis Sárika úgy tett mintha unottan ásitana.

Pedig már akkor a kipirult arc elárulta hogy érdeklő a Géza komoly előadása s el rejthetetlenül ott ült két fekete szemében az a tűz, a mi nem közönyt de nem is kicsi érdeklődést fejez ki a beszélő iránt.

Sándor Géza azonban az ásitás elnémi totta.

— Ugy látszik unja — hát nem mondom el.

Más hangból kezdte a nótát közelebb húzódott Sárikához s megfogta annak egyik kis ujját.

— Sárika én magát szeretem a mióta ismerem, pedig már mindjárt három hónapja annak.

Sárika szemei most már izzottak és ragyogtak, hogy alig tudott beléjük nézni Sándor Géza, — de még mindig nem hagyta el pajzansága.

— Tudom, felelte tettetett közönytől.

— Mit tud? Ámúlt el Géza, hiszen ő senkinek sem mondta még, hogy Sárikákat szereti.

— Tudom, hogy két és fél hónapja ismerjük egymást — felelte a legnagyobb lelki nyugalmat színlelve Sárika.

— Emlékszem, hogy azon a májusi medikus majálison mutatkozott be éjféli előtt — folytatta Sárika, a két utolsó saót erősen megnyomva s most már felült a pamlogon, falkönyököt egyik virágárványra s tenyerébe csajította barna fejcskáját.

— No látja Sárika — kapta meg a beszéd fonálát Géza — éppen erről akartam gyónni azelőtt ha el nem akaszt azzal a

A több perkölttség jobb volna guanyos szólam pedig kimeríti a közérdeklődést!

Gyászosabb látványt nem mutathat föl egy nemzet története, mint a miót a magyar ügyvédi kar ezáltal tönkretétele eléntár. De még ennél is gyászosabb az a tény, hogy a mindenkori igazságügyi kormányok a közvélemény tapjai között vágzik hóhér munkájukat. Amaz csak azt bizonyítaná, hogy a magyar igazságügyminiszterek nincsenek tisztában az ügyvédség iránt tartozó hivatalos kötelességükkel; emez azonban azt, hogy a társadalom a saját főállásának egyik legerősebb támaszát, az összes közszabadsági jogoknak, a liberálisizmusnak és a magyar alkotmánynak kipróbált védő bástyáját rugja el magától. Ez pedig már a nemzeti társadalom öngyilkosságának tünete.

Ki ne emlékeznék Erdély Sándor igazságügyminiszternek arra a parlamenti nyilatkozatára, hogy Magyarországon a pereket az ügyvédek gyártják? És ki ne emlékeznék arra, hogy ez a kijelentés megtorlás nélkül zúgott végig a hazán, hogy tekintetes, nagyságos és méltóságos bíró urak még teljesebb szabadsággal néztek ki az ügyvédszájából annak mindennapi betevő falat kenyerét és legázolják az ügyvédi hivatást a piros sipkás hordár szabad iparának színvonalára?

És 1899-ben a szegedi ügyvédi kamara ilyen hangon volt kénytelen az igazságügyminiszter urhoz írni:

A magyar ügyvédi kar ma még nem jutott odáig, a meddig a főváros ügyvédi kara már eljutott, mert ott az általános bajokon kívül a megélhetési nehézségeknek és egészségtelen versenynek főoka a kurtulnépességében rejlik.

A pauperizmusnak az a fölajdulása azonban, a mely a budapesti ügyvédi kamara közgyűlésén elhangzott, valóságos vész-

hatalmas ásitással. Bizony restellem bevallani akkor hazudtam magának mámoros fejjel de nagyon megbántam.

— De bocsáson meg érte úgy szeretem magát, még meg is javultam nem vagyok olyan léha, lump fráter a mióta magát szeretem. Bocsásson meg és azzal adja bocsánatát hogy Feleljen kérdéseimre. Mondja szeret csak egy kicsit?

Azt azonban mégis elhalgatta a ravasz Géza, hogy fogadásból tánczoltatta meg ezen a medikus majálison Sárikákat. Minek is megmondani hiszen eléggé kizozta érte s lelkiismerete.

Sárika hagyta, hogy Géza megcsókolja egyszer-kétszer, aztán meg számtalanszor a kezefejét s minden kicsi ujjá hegyét és a szemébe nézve csak ennyit felelt komolyan.

— Szeretem Géza!

Géza hevesen csókolta meg újra Sárika rózsaszínű ujjacskáit.

— Igazán szeret és szívesen lenne az én kis feleségem?

— Igazán szerettem! — aztán elgondolkozott s maj nevetve simult Gézához.

— Tudom, hogy hazuságra adta akkor becsületszavát hanem azért szívesen leszek a maga felesége, mert maga becsületes ember látszik, hogy nincs hozzá szokva a hazugsághoz két hónapig se felejtette el.

Azután karonfogva ment le a teniszpályák közé, a boldog menyasszony és a vőlegény.

(Vége)

kiáltás gyanánt süvöltött az országon keresztül. Ezek a szociális irányzatú hajtások azonban ma még lokalizálhatók. De ha pártiszaink, reményünk ellenére, meghallgatásra nem találának, általános igazságügyünk érdekében komoly aggodalom tölt el bennünket arra a gondolatra, hogy mire Nagyméltóságod bírói vezérlete alatt a magyar jogállam épülete tető alá jut, ez a jogállam egy nagy, hatalmas, önértékes, minden irányban független és hivatására büszke ügyvédi kar helyett szemben fogja magát találni egy erkölcsileg és anyagiilag enervált, az elszegényedés küzdelmei között vergődő, de végző elkeseredésében hirtelen kész ügyvédi karral a melynek a maga igazi kivívása érdekében csupán csak értelmiségében rejli erejét kelletba vetnie, hogy győzelme biztos legyen, mert ez az igazság, hogy a munka érdeme szerint jutalmazandó, csakis győzelemmel végződő harcot folytathat.

Felelet: a polgári perri. törvényjavaslatába iktatott §§ ok.

A pauperizmus pedig két év alatt megdöbentő arányokat öltött. A ki közelről nem látja azt a lázongó hangulatot, a mely az ügyvédi kart állandó izgalomban tartja; a ki nem hallja azt az ideges lármát, amelylyel az ugynevezett értekezletek záródnak; a ki nem látja azt a keserves vívódást, a melyet a jogvédői hivatásának tudatában levő lateiner büszkeség önmagával megvív, hogy a kenyérpiacson porig megalázkodva alamizsnát fogadjon e el az igazságszolgáltatás kiváltságos napjaitól, vagy inkább rongyokra szaggatva sárba tiporja diplomának csufolt koldulási engedélyét — az nem tudja megérteni, miként keletkeznek a szociális forradalmak és miként huzhatja meg magát tetszetős külső alatt halálos betegséggel fertőzött szervezet...

És én attól félek, hogy a tetszetős külső látszatának kedvéért lemond az ügyvédi kar most is a radikális orvoslásról. Tudományoskodni fog, ahelyett, hogy megvédelmezze a kenyerét.

Es ebben megtalálhatja küzdelmének etikai alapját. Sem egyesektől, sem társadalmi osztályoktól nem kér ingyen a mindennapi élet kötelességet.

A magyar ügyvédi kar pedig, jóllehet az államhatalom részéről következetesen alkalmazott mostoha bánásmód következtében valóságos megélhetési küzdelmekbe sodortott, — mégis mindaddig magába fojtotta keserűségeit, szociális bajait piacra nem vitte, a maga részét mindig csak a munkából kérte, a törvényalkotások egész sorozatában intellektuális erejét a haza javára gyümölcsöztette, a saját testületi körében pedig olyan purifikáló munkát végzett, hogy az utolsó másfél évtized alatt kötelességtudás, szakképzettség és általános erkölcsi tartalom tekintetében soha nem remélt magas fokra emelkedett.

Abban az általános kenyérharcban tehát, a melynek legnagyobb esatavonálát az államhivatalnokok szállották meg, szegénykezés nélkül veheti fel a harcot az ügyvédi kar is. Kétségtelen, hogy nem demagógok által vezetett osztályharcot, hanem a magyar alkotmány által a leggazdagabb etikai tartalommal és közjogi attributumokkal felruházott, szakképesítéshez kötött életbivá-

méltóságte harcz alatt.

Önvé-

mely az új

gát, bizalm

hát főállá

a mivel sz

az ügyvéde

erőiket tör

ben a fegy

gal megvé

tuk javaré

közbizalm

szik és ma

nek elsőfo

kori hatal

független

sére.

A sik

miként ös

közérdekt

sik hatalm

A sz

sága csak

hat föl a r

Ha az

tett közvé

hatalmáva

egyetem

ügyvédek

ezt a küze

diadalra, u

Magyarors

szakát, ho

pek szab

és szabad

ellenségek

De a

és szentül

kar nem

mány rea

megérdem

méltóságos önvédelmi harcát értem a harc alatt.

Önvédelmi harcot a támadás ellen, amely az ügyvédi hivatás törvényes kiváltságát, bizalmi jellegét a közjogi tekintélyét, tehát önállóságának összes alapjait támadja meg, a mivel szemben nincs más hátra, minthogy az ügyvédek jogaik tudatában az erkölcsi erőiket tömörítik és a támadás ellen kezükben a fegyverek fegyverével — az igazsággal megvédelmezik hivatásukat, melyet életük javarészenek feláldozásával szereztek, a közbizalmat, a melyen létjogosultságuk alapozik és magát a magyar alkotmányt, a melynek elsőfontosságú érdeke, hogy a mindenkor hatalommal szemben, erős, bátor és független ügyvédi kar álljon rendelkezésére.

A siker próbája pedig az lesz, hogy miként ösmeri föl az ügyvédek küzdelmének közérdekű jelentőségét az alkotmány másik hatalmas védőbástyája: a magyar sajtó.

A szólás szabadság harcosainak igazsága csak a sajtó szabad levegőjén szárnyalhat föl a magasba.

Ha az ügyvédséggel szemben félrevezetett közvéleményt a sajtó a maga imponáló hatalmával nem világosítja föl arról, hogy egyetemes nemzeti érdekek fűződnek az ügyvédek küzdelmének sikeréhez és a sajtó ezt a küzdelmet minden erejével nem segíti diadalra, úgy azzal a tönulással kell lezárni Magyarország közéletének ez a szomorú korszakát, hogy minden korok és minden népek szabadságának küzdői: a szabad szónok és szabad gondolatnak hősei testvérekből ellenségekké váltak.

De a magyar sajtó tudja kötelességét és szentül hiszem, hogy a magyar ügyvédi kar nemes küzdelmét az igazságügyi kormány reakcionárius irányzatával szemben a megérdemelt fényes diadalozás gütés.

Románia a Tiszáig terjed.

A bukaresti román kulturliga emlékkünnepélyén az egyetemi ifjuság a fentjelszót adta ki.

A társadalmot javítani kell, ez rég ismert dolog. Csak az orvoslásra igyekvő emberek módszerei különböznek. Közös mindegyikük rendszerében a magyarság, a magyar faj állapítása, védelme és terjesztése de éppen e szempont az, melyben leginkább eltérnek egymástól.

A pesti egyetemi ifjuság párexcellenca faji túltengést konstatál s ennek okát a semita áramlat erős hullámvásában látja. Ez áramlat erejének csökkentésére igyekszik s ezenközben nem veszi észr, hogy önmagát fosztja meg egy oly elemtől mely együtt szereti vele a hazát. Szereti különös ragaszkodással mint megmentőjét is látja benne mely neki megnyitotta városait és falvait.

Es még mily nagy a repülő jelszavak száma! Hány formászerű kérdés van melytől elveket akarnak levezetni! S nem gondolnak legszebb feladatukra, mely pedig gyakran veti fel a fejét; nem gondolnak a nemzetiségek lecsendesítésére.

A tótok 1848 ban velünk harcoltak. Pánszláv eszméknek nevét is alig hallották. Ha később aztán, mikor a magyar társadalom nem borzolta fel elég szeretettel a felvidék árva, honszerető népét, a tótság megmozdult az izgatók beszédeire akkaf kedélyesen neveit nagy Magyarország. Ma már négy nemzetiségi képviselőt küldöttek be a házba.

erdély bércei közt régi ismerősünk és ellenségünk az oláh, mindig nagyon szerettek bennünket. Az Albina új kölcsönöket ad ki az oláhoknak s a székelyek szegény bankja az Ugroné megbukott. inségre juttatva 5000 székely családot. A tribuna izgat véres szájjal a román egyetemi ifjuság a Tiszáig terjedő Décziaról álmodozik

Minek oltalmazzuk mi a ruthéneket, és a székelyeket, — akik a mi vérünk, akik ezer esztendeje élnek velünk? Miért adunk mi állami segélyt románnyelvű középiskolának, s mért hagyjuk, hogy a székelységnek csak két gimnáziuma legyen?

Meddő hasztalan fáradság! Az emberek érzik a fenyegető bajt s talán volna erejük attól szabadulni, de gyöngé az akarat. Pedig, ha a nemzetiségek nem oivadnak be a magyarszóba, jaj annak az országnak. Két, három évtized: s az oláhok jelszava kezd közeledni a valóság felé.

Az E. K. E. dicséretes munkát végez. De kevés az ereje. Indítsunk együttes társadalmi akciózt, legyen mindenki védője és segítője annak a honnak, melyen kívül nincsen számára hely. Akkor hosszú, fáradságos harc után mégis czélt érünk.

Adja Isten, hogy így legyen!

Gáz.

Vakmerő dohánycsempészek.

— Saját tudósítónktól. —

Budapest, nov. 25.

Szegedtől írják: A közeli Csany község közelében veszedelmes összeütközés játszódott le a szegedi pénzügyőrök és dohánycsempészek között,

Szombaton éjjel egy nagyobb pénzügyőri csapat czirkált a határban amiről a csempészek mitsem tudtak.

Pásztor István, Suhajda János Bozsó Ferencz és Kakuszi Antai csempészek akik egy kocsiakomány dohányt szállítottak, ugyancsak megvoltak lepetve amikor Pethes Imre és Valentin József pénzügyőrök váratlanul elébük állottak és megállásra szólították fel őket.

A csempészek azonban a lovak közé vágta s csak akkor állottak meg amikor a pénzügyőrök utánuk löttek.

Erre azután megállott a kocsi és a négy csempész leszált a kocsiról és a kocsi mellett várta be a pénzügyőröket akik utánuk futottak.

Mialat a két pénzügyőr a kocsit vizsgálta, a csempészek megragadták őket. Erős dulakodás támadt erre a két fináncz és a csempészek között, miközben az egyik pénzügyőr fegyvere elsült, Valentin József pénzügyőrt pedig a tőle elvett karddal fején súlyosan megsebesítették.

A lövésre figyelmessé lett a többi pénzügyőr is és társaik segítségére siettek. Mikor ezeket a csempészek meglátták futásnak eredtek. Egész csapat pénzügyőr vette ekkor üldözésbe a négy csempészt remélve, hogy a Tiszaparton mégis elfogják őket.

Ez meg is történt volna de a csempészek, miután már nem tudtak megmenekülni beleugrottak a Tiszába s a sötétségben nyomtalanul eltűntek.

Egész éjjel lesték a pénzügyőrök a csempészeket, de azok nem kerültek elő s azt hiszik, hogy mind a négy csempész a Tiszába vészett.

A félmillió lopás.

Kecskeméthy büntársa: egy nő.
Saját tudósítónktól.

Budapest, nov. 25.

A rendőrség Zrinyi-utcai palotájában ma már több reménynyel néznek Kecskeméthy Győző kézrekerítésének lehetőségében, mint ezelőtt, a míg a vizsgálatot Farkas osztálytanácsos és Arányi Taksony maguk vezették.

Bérczy Béla rendőrkapitány, a ki tegnap késő estig foglalkozott az ügy több tanujának vallomásával, a vizsgálatot az eddigittől teljesen eltérő új irányba terelte. Így kiderítette egyebek között azt, hogy Kecskeméthy Győző egyik büntársa nő, még pedig igen közeli rokona, a kit már oly szigorú rendőri megfigyelés alá helyeztek, hogy minden mozdulatát szemmel kísérik.

Hir szerint ez a büntárs rejtette el az elsikkasztott 588 ezer korona nagy részét s a rendőrség nyomában van a helynek is, a hol a nagy summa pénzt őrzik.

Ha ezek az adatok valóknak bizonyulnak, a mi pedig két-három nap múlva okvetlen kiderül, akkor azután kétségtelen, hogy a sikkasztó tartózkodási helye is meg lesz állapítható. A rendőrségen most már kevesebb tanu jelentkezik, mint az előző napokban.

Am az újabb szerzett adatok közt néhány igen értékes leleplezés van. Valaki azt jelentette, hogy Kecskeméthy Győző egyik nőrokona öt hónappal ezelőtt csufol becsapta és anyagilag is megkárosította. Ez alkalommal ez a nő áruhába öltözve járt nála és a sikkasztóval egyetértve járt el.

Udvari pletykák.

A legújabb szerelmi házasságról.

— Saját tudósítónktól. —

Budapest, nov. 25.

A Berliner Localanzeiger, mely intima értesüléseket szokott közölni az udvarok köréből, ezuttal a bécsi udvar köréből közöl érdekes apróságokat. A lapnak egyik bécsi levele először is arról számol be, hogy királyunkban mindinkább növekszik az antipátia a bécsi Hofburg ellen. Rég észrevették, már, hogy az uralkodó nem szívesen lakik a bécsi császári termekben. Az idén is jelezte már, hogy a tél legnagyobb részét ezuttal is a schönbrunni kastélyban fogja tölteni.

Pedig a dolog nehézségbe is ütközik. Schönbrunn szellős termeivel, erkélyeivel nyári lakásnak van predesztinálva s noha van kandalló minden teremben, a tűzük alig hanem gyöngé, hogy a tél hidegével megbirkózzék. Még a késő őszenek nyirkos hidegét is alig hogy eloszlatják. Szőnyegek is most kell borítani a sima parkettre. Beszélnek róla, hogy központi fűtést fognak berendezni a kastélyban s ez bizony szükségessé is válik, ha uralkodónk csakugyan ott akarja téli rezidenciáját tartani (Csakhogy a nagyon gyökeres reperálásokba királyunk bajosan megy bele.

Arról is van szó, hogy Mária Valéria főhercegnő Schönbrunnban is hosszabb ideig vendége lesz a királynak. A főher-

Juliana Vigkedvü Mihály utcza lakásán és tartóztatták. Majd fiát, ki Rosenberg Albert-nél kocsis, tartóztatták le. A lopást melyet Végh József követett el, mind a ketten beismerték. Végh József úgy követte el a lopást hogy a rábizott ládát fölfeszítette és azokat jól megdézsmálta. Különösen az ószi vásárra érkező ládákat fosztogatta ki. A vizsgálat alkalmával több száz korona értékű árut találtak elrejtve. A nyomozás tovább folyik és valószínűleg még sok eddig eltitkolt lopás fog kiderülni.

— **Járványok Nagyszalontán.** Nagyszalontáról írja tudósítónk, hogy ott és az egész járásban különféle járványok pusztítanak. — Különösen a hastífusz terjed ijjesztő arányban, ezenkívül roncóló toroklob s kanyaró következtében is sokan megbetegedtek.

— **Egy indiai alkirály elfogatása.** Poudiczheréből, Franciaország keletindiai földrészeinek fővárosából, azt a hirt jelentik, hogy Chanemonga alkirályt többszörös megvesztetése és családja miatt letartóztatták. Ez az indus, aki egyszersmind a becsületrend lovagja, több mint husz év óta egészen magához tudta ragadni az egész kolónia kormányzását, Legkülönösebben érvényesítette befolyását Chanemonga a képviselőválasztásoknál. Típikus e tekintetben Pierre Atye választása, akinek előnyére nagylelkűen 2000 szavazatot irtak és s aztán kitünt, hogy mindössze 9 választó tartotta érdemesnek leszávazni.

— **Megtámadott u iasszony.** Ma reggel Teszte Ferencz részeg napszámos a Széchenyi utczaán megtámadott egy uriaszonyt, kiről erőszakkal leakarta tépni drága arany nyaklánczát. — A berugott embert nyomokban köbber befogták. Teszte egyre ezt ordította:

— **Le az urakkal, éljen a szocializmus a vagyonelosztás!**

Az elázott szocialistát, ki nagyon furcsa módon képzelel el és akarja megvalósítani a vagyonelosztás eszméjét, lezárták s a hogy kitalálta mámorát, szabadon engedték más elvei is a szesz mámorával. Teszte egyre sirt, az utczai támadásról mit sem tudott.

— **Eltűnt lovak.** Pár nappal ezelőtt Hüse Gábor debreczeni polgár öt lova eltűnt a hortobágyi tanyájáról. A gazda kerestette az eltűnt lovakat de nem tudta megtalálni. Tegnap Tiszaszőlősről távirat érkezett a debreczeni rendőrséghez melyben az ottani előjáróság értesíti a rendőrséget hogy ott elfogtak 5 drb. lovat a melyet gazda nélkül találtak, lehetséges hogy a hortobágyról eltévedt lovak lesznek.

— **Ellopott fényképész kirakat.** Nem rég adtunk hírt arról, hogy Sppuller János Kosuth utczai fényképész kirakatát ellopták. Megyéltszik hogy hogy a tolvajoknak nem volt még elég mert tegnap éjjel Kiss Ferencz kirakatát is elvitték a csapó utczaáról. A fényképész tolvajokat keresi a rendőrség de még nem találta meg. Valószínűleg valami jókedvű komédia szerepeit össze tráfáhol a fényképeket és így érzékeny kárt okoznak a fényképezésnek.

— **Tolvajfogó találmány.** A fumei rendőrséghez hetek óta majd mindennap panasz érkezett, hogy a kikötőben levő hajókra éjjelente tolvajok járnak, s ami csak kezük ügyébe esik, elemelik. Miután a rendőrség

nem tudott a tolvajok nyomára jönni, a matrózok elhatározták, hogy maguk éjjel csapdába az éjjeli látogatókat. Egyikőjük kiésszelte, hogy minden hajónak a feljáró deszkájára zsineget kell áthuzni, mely a hajón levő haranggal legyen összekötve. A tolvaj okvetlen megbotlik a zsinegben, utána megszólal a harang s a legénység föl lesz riasztva álmából. A terv pompásan bevált. Tegnap éjjel az egyik gőzösön megszólalt a harang, s az elősiető matrózoknak sikerült elcsipni Senlakovich János horvátországi esavargót, ki lopási szándékkal akart vizitálni a hajón. Először alaposan elverték, s azután átadták a rendőrségnek, mely a nevezettnek a lakásán a régeben ellopott holmik egyrészét megtalálta.

— **Öngyilkos tiszt ügyész.** Sándor Miklós komárommegyei tiszt ügyész mint Komáromból jelentik pénteken délelőtt a városi gőzfürdő egyik kabinjában balkarjának ütereit föl vágta, aztán pedig halántékon lőtte magát és azonnal meghalt. Az öngyilkos előkelő család tagja volt s halálát nagy család gyászolja. A népszerű tiszt ügyész halála fölött a részvét általános.

— **Frigyes császárné utolsó napjai.** Egy Frigyes császárnéről szóló igen érdekes cikkben ennek intim barátnője Brusen Mari következőket írja: 1899-ben a császárné egy séta alkalmával egyszerre így szólt:

— **Igérje meg, hogy senkinek sem fogja elmondani. Halálos beteg vagyok.**

A császárné egész nyugodtan ejtette ki e szavakat és aztán elmondta, hogy anyja Viktória királynő tudja, hogy ő napjai megvannak számlálva, de gyermekei közül egy sem tudja.

— **Nem akarom, hogy időnek előtte emésszék magukat — tette hozzá. — Még fiatalok élvezzék az életet.**

Bucsuzáskor így szólt a császárné: — **El ne áruljon az Isten szerelmére semmit. Legyen jókedvű. Lássá én is mindig az vagyok.**

— **Verekedő szomszédok.** Sarkadi levelezőnk írja: Pajer Ferencz tegnap délelőtt átment szomszédasszonya, özv. Szabó Ferenczné udvarára, hogy a háza falát megtámassza s megturkózza. A szomszédasszony rossz szemmel nézte Pajer munkáját, a ki vel amugy is ellenségeslábban állt s a mint az az udvar földjéből is kapart a ház tövéhez durván rátámadt. Szó szót ért a civakodásnak az lett a vége, hogy Pajer Ferencz felkapta a furkót s olyat ütött az asszony fejére, hogy ellepte a vér s ájultan rogyott össze. Az orvos, aki megvizsgálta a sebesült asszonyt koponyarepedést konstatált.

— **Félnék a rendőrtől.** Apró gyerekleány alig nyolcz esztendő, nagy bátran lépett a rendőrbiztos elé. Lábat rongyos cipők tarták, s kezét dideregve dörzsölgette.

— **No, mi baj van kis lány?**

— **Jaj kérem, nagy baj van. Az este rendőr járt nálunk, aztán vele volt még egy ember, a ki mindenünket fölirta.**

— **Nó?!**

— **Mi pedig nagyon félnék a rendőrtől, mert rendszeren nagy baj van, ha jön. Az édes anyám beküldött, miért irt mindent föl, meg engem is a kis öcsémmel.**

— **Hát miért nem jött anyád?**

— **Könybe lábadt a szeme a kis lánynak.**

— **Nem gyűhetett, mert tegnap óta helegesen fekszik. S most még a szalmazsákot is kieszedik majd alóla, a min fekszik . . .**

Színház.

Színházi műsor.

Hétfőn, november hó 25-én, bérlet 49-ik szám »C« **BÓCCACCIO.** Operette 3 felvonásban.

Kedden, november hó 26-án, bérlet 49-ik szám »A« — **ROMEO ÉS JULIA.** Tragédia 5 felvonásban.

Szerdán, november hó 27-én bérlet 50-ik szám »B« — **SANTOY.** Kínai operette 3 felvonásban. — Zenéjét szerette: Sidney Jones.

Csütörtökön, november hó 28-án, bérlet 51-ik szám »C« — **ujdonságul először: A VÖRÖS TALÁR.** Dráma 4 felvonásban. Irta: Brieux. Fordította: Zigány Árpád.

Pénteken, november hó 29-én, bérlet 52-ik szám »A« — **másodszor: A VÖRÖS TALÁR**

Szombaton, november hó 30-án, bérlet 53-ik szám »B« — **A BOR.** Falusi történet 3 felvonásban. Irta: Gárdonyi Géza.

Vasárnap, december hó 1-én két előadás; — délután 3 óraker. félhelyárakkal: **HIMFY DALAI.** Vigjáték, előjátékkal, 3 felvonásban; este 7 és fél óraker, bérletszűnetben. ujdonságul először: **A SVIHÁKOK.** — Operette 3 felvonásban.

Két előadás.

A vizözön.

Tegnap délután Csepreghy e látványos színműve került előadásra. Az előadás nagyon is vasárnap délutánias volt. Ami azért a jó közönség sokat tapsolt a szereplőknek.

A falu becsülete.

Tegnap este premier volt a színházban. Egy népszínműnek keresztelt zagyvalékok mutatott be Komjáthy »A falu becsülete« címén, melyet Ferenczy Ödön irt, aki jobb perceiben ügyvédkedést tolytat. Elhiszük, hogy kitűnő fiskális a szerző ur, de kár volt magát népszínmű író gyanánt bemutatnia, mert darabja egyike az utóbbi időben írott rosszabb népszínműveknek.

Szánalmas összevisszaság, ide-oda valgapkodás bosszantja három felvonáson át a közönséget. Valami kizasított cselesenőről lenne szó, kit cigányok raboltak el és egy baritonistáról, kit lezárnak, de ártatlansága kiderült. No meg aztán a szokásos sablonalakok: két lány, egy szolga, egy szolgáló aztán készen van a népszínmű. A nyelvezet sem állja ki a komolyabb kritikát és nem is foglalkozunk vele bővebben.

A szereplők igyekeztek valamit csinálni ebből az áhombából, de hát botból nem lehet ám borotvát csinálni. Komlóssy E. Fáy Flóra, Bartha, Sarkadi, Odry, Nagy Gy. és Székely voltak a főszereplők benne. Reméljük, hogy a premier után letűnik e gyenge színdarab a színpadról.

Boccaccio. Souppa remek zenéjű operettejével a mult szezonban a legszebb diadalokat aratta a színtársulat s több ízben telt ház gyönyörködött a világhírű operette szép zenéjében. Ma este újból színpadra kerül a mult évi fényes siker után joggal reméljük, hogy színészeink játékkal és énekeikkel

ma este ép oly nagy élvezetet fognak nyújtani, mint a mult szini évadban, a mikor nem tudott betelni a közönség a Bocaccio előadásokkal.

A vörös talár. A francia dráma irodalom most felkapott jelesének Briouxnek hatalmas drámájára »A vörös talár« ra készül most a színtársulat. A francia bíró életből merített, aránylag kevés cselekménnyel kapcsolatban, kiméltelen szigorral tárja szemünk elé, azt a roppan korupciót, mely a francia igazságszolgáltatásban uralkodik. — Lépésről lépésre, nyomról nyomra rámutat, hogy a politikai korupció bele nyulik az igazságszolgáltatásba, megfolyja a lelkiismeretet, elnémitja a részvét és igazságszavait, feltárja azt a szomorú tetét, hogy a mikor az előléptetési végy hajlja a bíróság tagjait, a mikor azért versengenek, hogy kit nevezzenek ki magassabb rangfokozatba, nem bánják a versengők, ha ártatlanokat hurcolnak is a verpadra, csak azért, hogy betnyítsák mekkora sikereket tudnak elérni. — Sok és szomorú tétel egy dráma kezdetében melyet Brioux remek tollal irt meg. A dráma diadalmasan járta be a világszínpadjait, s diadal utjában elérkezett hozzánk is s már a héten színre is kerül.

Romeó és Julia. Holnap Shakespeare legnépszerűbb tragédiája, Romeo és Julia kerül színre. A czimszereplők Odry Árpád és Fáy Flóra, három évvel ezelőtt játszották el ezt a szerepet. Érdekeséget kölcsönöz a klaszikus estnek, hogy három év után, újra ökszerelmeskedik át az öt felvonást.

Különfélék.

+ **Tél olaszországban.** Itáliában az idén szokatiánul korán beköszöntött a tél és fehér lepellel burkolta be a latiumi hegységet, le a szabinai síksáig, mely mint egy óriási halott lepellel út el az örökzöld Campagna Romanától. Rómában dideregve járnak az emberek az utcán, sőt Nápolyban is fázik a lakosság és attól fél, hogy a tél olaszországban nagyon kemény lesz. Egész felső Olaszország sűrű ködben uszik, mely a hajózást a comoi tavon és a Lago Maggioron nagyon megnehezíti.

+ **Jó vigasztalás.** »Mondd csak, édes Elzám, igaz, hogy férjhez akarsz menni Múler doktorhoz?« — »Igaz; miért kérde?« — »No mert ennek az embernek rettenetes ocsmány haja van.« — »Csak ezért? Ez nem tesz semmit. Mama azt mondja, hogy az úgy is ki fog hullani.«

+ **Villamos vasuti poézis.** Saint Louisban a Missouri partján a közuti vasut külön szerelmes pároknak szánt kocsikat helyezett forgalomba, melyeket költőileg »Holdvilág kocsik« nak nevezett el. A kocsik, melyeknek nincs teteje, hogy utasai folyton maguk fölött láthassák a csillagos eget, a várostól tizenöt kilométernyire fekvő gyönyörű Gréveconer körül járnak. A csodaszép tájra az akkumulátorokkal egy vonalban levő villamos ivlámpák szórnak enyhe fényt, míg ben a kocsiban félhomályban ülnek az utasok és ardaloghatnak. Ez persze olyan villamosvasuti költészet, melynek párja nincs az egész világon. Oh, boidog st-louis szerelmesek!

+ **A faczér »vadember.«** Mr Mason berlini amerikai konzulnál a napokban egy William Lacey nevű richmondi (Nyugat-Virginia) 30 éves szerencsés jelentkezett, aki megrázóan adta elő a szenvedéseket, miken ke-

resztül esett. Lacey a mult évben egy tehérgőzösön érkezett Hamburgba. Foglalkozás és pénz nélkül levén, elfogadta egy vándorcirkusz igazgatójának ajánlatát, aki havi 40 márkáért volt hajlandó őt »vadember« nek fölfogadni. Orrába karikát fűztek s az »előadás« alatt vasketreczben, szalmán kellett feküdnie. Vasvillákkal »ébresztették« föl, hogy vad ordítások közt járja el a »borneol vadak tánczát«. Így vándorolt Lacey a czirkusszal egész Európán keresztül. Ezelőtt két héttel a czirkusz igazgatója meghalt. Amint a szerencsés egy reggel fölébredt, ketreczével együtt a cseh határon, egy szabad mezőségen találta magát. Egyszerűen ott hagyták. Koldulva jutott el Berlinig, honnét most a konzul saját költségén küldi vissza hazájába.

+ **Megtörítés levelezőlapokkal.** Németországban, amelynek a hadseregét Chamberlain angol gyarmatügyi miniszter legutóbbi beszédeinek egyikében megsértette, most özönével érkeznek Londonba a levelezőlapok, melyek Chamberlaint szóval és írásban gyalázzák. Ezeket a levelezőlapokat eleinte kivétel nélkül megsemmisítették, most azonban egy londoni rendőrhivatalban gyűjtögetik, bizonyítékaul annak a ténynek, hogy a »civilizáció Anglián kívül mennyire hanyatlott.« Persze, persze, csak az angol az igazi kulturnemzet, tanúságot tehetnek róla a burok, akiknek az országok maholnap teljesen elpusztul az angol civilizáció haladása miatt.

Az ártatlan atyafi.

Rendőrségi história.

— nov. 25.

Mikor bekocogott a rendőri szobába, olyan szemérmatosan sütötte le szemeit az öreg, mint a ki vizet sem tud zavarni. — Nagyon megtetszett neki a zsbárus bolthoz egy kalap. Nem is tudta magát türtöztetni s így szólott a kalaphoz:

— Ha nem jössz, — vizlek!

A vallatás közben — szokás szerint — megkérdezte tőle a kapitány:

— Volt-e már büntetve?

— É — én?

Olyan hangon mondta ezt az öreg, mintha sértve érezné magát a kérdés által.

— Na volt-e?

— Soha, soha!

— Ne hazudozzék, mert mindjárt utána nézek a lajstromban!

Az öreg nagyot nyelt.

— Hát nem tagadom, egyszer be voltam zárva két napra. De — akkor is ártatlanul.

— Hát még? Na! Mindjárt utána nézek, akkor pedig jaj lesz öreg.

— Jó, jó! Hát hadd gondolkozzam. —

Most ötlük az eszembe, hogy még egyszer voltam odabenn. Alighanem hat hétig. De azután megjavultam.

A kapitány tréfából elővett egy nagy lajstromot.

— Na, mindjárt megnézem — volt-e még több is öreg? Ha hazudott a törvény előtt, kétszer jaj lesz a fejének. Rendőr álljon oda a háta mögé!

Az öreg megszeppenve tekintett hátra s mikor megpillantotta a feléje közeledő marczona rendőrt, szapora szóval mondta:

— Igen ám, — Illaván is voltam hét esztendeig, — most jut eszembe.

A gonosz mostoha.

XIV.

Az elfogatás.

Nem emlékezett az éjjeli eseményre. Nem tudott arról, hogy Pityke Laczival verrekedett.

Kiment az udvarra, de ott se látott senkit.

— Ejb, bárcsak elszőkött volna tőlem! Bizony meg nem sajnálnám az ebugattát! — mondá. — Az a legforróbb óhajításom, hogy bárcsak sohase látnám többé!

Megindult a korcsma felé. — A mint udvaráról lelépett, Csizlik Jánossal találkozott.

— Jó reggelt, komám! — köszönté a csizmadia. — Aljon meg csak egy szóra.

— Akár kettőre is, komám! . . . Nem sietős az utam!

— Ujságot akarok mondani komámnak! Tudom, nem hallotta még!

— Nem törődöm az ujságokkal!

— Már pedig ez komámat is érdekelteti,

— Hát mondja komám, ha olyan érdekes.

— Az bizony! . . . Tudja e, hogy előkerült a kis Juliska apja.

Bácsi Mihály kételkedve nézett a beszélőre.

— Ugyan honnan került volna megf . . . Ne ámitson, komám! . . .

— Hát ki tudta, hogy hozzám került az a kis leány? . . . Ne tréfálon velem. Most épen rossz kedvemben vagyok!

De bizony nem tréfálok! Tudja komám, hogy nem szokásom a haszontalan szóbeszéd! Jöjjön velem, majd megtudja ott a többit! . . . Veréb Károly előkerült az estve!

— Veréb Károly? . . . Hát mi közöm Veréb Károlyhoz?

— Ejbnye, milyen akaratos lett a komám. Már hogyan is ne volna köze, mikor a kis Juliskának épen ő az apja?!

— Ugyan ne beszéljen Csizlik komám! . . . Hiszen akkor . . .

— No, no! Csak jöjjön velem! Majd meghallja nálam!

Bácsi Mihály kételkedve, de bizonyos előérzettel leverve követte komáját.

Mikor belépett Csizlik házába, néhány perc múlva azután nagy néptömeg gyűlt össze az utcán.

Rendőrök jöttek a faluba s mindenki tudni óhajította, mit akarnak.

Kaczér Kata is előkerült már ekkor. Pityke Laci meg a rendőrökkel beszélgetett.

Nem kellett Katának jelentést tenni. Pityke Laci még azon éjjel megtette a feljelentést a rendőrségnek.

A nép között lassu moraj támadt. Szájról-szájra ment a hír, hogy a rendőrök Bácsi Mihályt keresik.

— Bácsi Mihályt keresik? — kiáltott egy utcagyerek. — Épen az imént ment Csizlik Jánoshoz.

A rendőrök azonnal odamentek s Bácsi Mihályt szót sem várhatott Veréb Károlyival, midőn a rendőrök berontottak.

— Ki itt Bácsi Mihály? — kérdé egyik rendőr.

Bácsi Mihály előlépett.

— En vagyok az! — felelt nyugodtan. — Magát a törvény nevében fogolynak nyilvánítom!

— Engemet? — képedt el Bácsi. — Miért? . . . Mit tettem én? Nem loptam, nem öltem, miért fognak hát el?

— Nagyon derék! Hát ki mondja ezt? . . . Annyi igaz, hogy régen kerestük már a gaz orgazdát! . . . Ha nem hibás maga, annál jobb! . . . Jöjjön és nyissa fel a kamaráját!

Körülfogták Bácsi Mihályt s a néptömeg kíséretében elindultak lakása felé.

Kaczér
miatha sem
tördelte keze
Bácsi M
fel a kamará
tan topott po
Akkor h
marában ha
nak!
— Ehe
— Most der
hely.
— Mit
a rendőr a
Bácsi
mégis e ne
remitette.
Érzé, h
életere s
szokat.
— Hát
rá a rendőr.
— Aká
dok róla!
az egy elő
— Ejb,
szagott fel
nye az en
rela? . . . Az
gát a baj al
védekezést

Stanzas ellen

Ka

Az ő
hasznos é
Szín
Kakarok,
radráczó
és löpök
Mátrórik.
Való
Törököz
faj chiff
Fekernem
és zekny

Nag
wald u
hegyalja
vagy na
továbbá
tal tölgy
mas el
tői hiv
megye.

Kaczér Kata ott állt a kiskapuban s mintha semmiről sem tudna, jayvészékelve fordulte kezait.

Bácsi Mihály nyugodt lélekkel nyitotta fel a kamarát. Nem tudott ő arról, hogy ott a lopott portékát rejtegetnek.

Akkor hült el, midőn a felnyitott kamrában halmazást találtak a lopott tárgyaknak!

— Ehehe! — nevetett Pityke Laci. — Most derült ki hogy mire ivott a korhely.

— Mit szól maga ehhez? — mutatott a rendőr a kamrában lerakott tárgyra.

Bácsi Mihály érzé ártatlanságát, de mégis e nem remélt meglepetés felette elérítette.

Érzé, hogy veszélyes felhők tolnak elégetere s nincs ereje, hogy visszatartsa azokat.

— Hát védje magát, ha tudja! — rivalt rá a rendőr. Ki munkája ez itt?

— Akárki tette ide, de én mitsem tudok róla! — felelt Bácsi. — Megesküszöm az egy élő Istenre!

— Ejh, hát kié ez a kamara? — kaczagott fel az egyik rendőr. — Csak ne tegye az embert belonddá!... Nem tudja? ... Azt hiszi, ezzel tisztázni fogja magát a baj alul? Ismerjük mi már az ilyen védekezést!

(Folyt. köv.)

POLGÁR SÁNDOR

magy. kir. szabad. nyert orvosi mű-és kötszerész

BUDAPEST,

VII. Erzsébet-körút 50 sz.

Ajánlja dusan felszerelt rak-tárát sajátgyártmányu orvosi, sebészeti és beteg-ápolás-tárgyakban.

Saját találmányu m. kir. szabadalmazot: Polgárféle

NERVKÖTŐ

haskötő, görcsérelleni gum-mi-harisnya, orthopedia-készülékek, műlábak és ke-zek stb.

Valódi franciaia különleges-ségek F. Bergu rand fils pá-risi gyarából.

Utazás ellenve íve 16302. sz. a. Részletes képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Kardos László

áruházában,

Kossuth utca 9.

Az őszi és téli időnyre megérkeztek a sok hasznos érdekes és szép árucikk, u. m.:

Szintartó barchentek, flanellek, flanel takarók, ágyszerítők, függönyök, paplanok, matrácok, divány takarók, szőnyegek, kocsis és lópokrócok, bntorszövetek, linoleum és lábtörlik.

Valódi szepeségi-árak, asztalneműk, törülközők, zsebkendők, vásznak, legjobb faj chifonok, férfi- női- és gyermek kész ruháneműk, flanel, posztó és selyem almoszéknyák nagyválasztékban.

Hirdetés.

Nagyméltóságú gróf Wolkenstein Oswald ur Bodrog Kereszturi pinczéjében hegyaljai 1901 évi termésű bor hordóként vagy nagyobb mennyiségben van eladó, — továbbá ugyanott 8 kat. hold területű fiatal tölgyerdő fája, mely cserzésre is alkalmas eladó. Fölvilágosítást nyújt a tisztartói hivatal Bodrog Keresztur Zemplén megye.

Vasuti menetrend

Érvényes 1901 Október hó 1-től — Egységes vasuti idő szerint. —

Debreczen Budapest (M. áll. v.-tól.)		V o n a t		Érkezik	
Debreczenből indul					
P.-Ladány*	12.— déli	Vegyesvonat	1.28	délután	
P.-Ladány	8.10 este	Személyvonat	9.43	este	
Budapest	9.01 délelőtt	Gyorsvonat	1.50	délután	
Budapest	12.36 délután	Személyvonat	8.10	este	
Budapest	10.27 éjjel	Személyvonat	5.45	reggel	
Budapest	4.16 délután	Gyorsvonat	9.40	este	
P.-Ladány	3.37	Tv. sz. sz.	5.34	délután	
Debreczen—M. Sziget—Körösmező					
Királyhaza	5.10 reggel	Személyvonat	2.08	délután	
Körösmező	2.56 reggel	Személyvonat	12.41	délután	
M.-Sziget	3.56 délután	Személyvonat	10.50	éjjel	
M.-Sziget	12.17 délután	Gyorsvonat	4.56	délután	
Szatmár-Németi.	7.58 este	Tv. sz. sz.	12.03	éjjel	
Szatmár-Németi	6.46 este	Gyorsvonat	8.50	este	
Debreczen—Szerecs					
Szerecs	8.22 reggel	Személyvonat	11.21	délelőtt	
Szerecs	4.01 délután	"	7.03	este	
Szerecs	6.58 este	"	10.43	éjjel	
Debreczen—Füzes-Abony					
Füzes-Abony	4.42 reggel	Vegyesvonat	10.24	délelőtt	
Tisza-Füred	4.21 délután	"	7.56	este	
Debreczen—Nagy-Léta—Vértess					
N.-Léta—Vértess	9.35 reggel	Vegyesvonat	11.16	délelőtt	
N.-Léta—Vértess	4.31 délután	"	6.18	este	
Debreczen—Tisza-Lök					
Tisza-Lök	5.28 reggel	Vegyesvonat	9.17	délelőtt	
H.-Nánásig	4.06 délután	"	7.29	este	
H.-Nánásig	11.20 délelőtt	"	1.18	délután	

* Minden kedden.

Budapest—Debreczen

Debreczenbe érkezik		V o n a t		Indul	
P.-Ladány	7.41 reggel	Tv. sz. sz.	6.08	reggel	
P.-Ladány	5.03 reggel	Személyvonat	4.00	reggel	
Budapest	3.36 délután	Személyvonat	9.15	délelőtt	
Budapest	6.26 este	Gyorsvonat	2.03	délután	
Budapest	2.33 éjjel	Személyvonat	7.05	este	
Budapest	11.44 délelőtt	Gyorsvonat	6.50	reggel	
Körösmező—M. Sziget—Debreczen					
Szatmár-Németi.	8.46 reggel	Gyorsvonat	6.42	reggel	
Szatmár-Németi.	7.32 reggel	Személyvonat	3.45	reggel	
M.-Sziget.	12.16 délután	Személyvonat	6.—	reggel	
Szatmár-Németi.	6.45 este	Személyvonat	2.47	délután	
M.-Sziget	3.55 délután	Gyorsvonat	11.35	délelőtt	
Körösmező	10.12 éjjel	Személyvonat	1.22	délután	
Szerecs—Debreczen					
Szerecs	8.07 reggel	Személyvonat	5.—	reggel	
Szerecs	12.07 délután	Személyvonat	9.03	délelőtt	
Szerecs	7.53 este	Személyvonat	5.10	délután	
Nagy-Léta—Vértess—Debreczen					
N.-Léta—Vértess	7.18 reggel	Vegyesvonat	5.25	reggel	
N.-Léta—Vértess	3.13 délután	"	1.05	délután	
Tisza-Lök—Debreczen.					
Tisza-Lök	8.17 reggel	Vegyesvonat	5.06	reggel	
Tisza-Lök	6.25 este	"	2.35	délután	
H.-Nánás	3.30 délután	"	1.30	délután	
Füzes-Abony—Debreczen					
Tisza-Füred	8.— reggel	Vegyesvonat	4.18	reggel	
Füzes-Abony	5.45 délután	"	11.35	délelőtt	

